

Arrest

**nr. 344 973 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2020 werd verzoeker een eerste maal in illegaal verblijf aangetroffen op het Belgische grondgebied en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam ten aanzien van verzoeker, ten aanzien van wie ondertussen reeds verschillende verwijderingsbeslissingen waren genomen, op 1 april 2022 nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij nam diezelfde dag tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Op 9 april 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op 9 april 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

Naam: [G.]

Voornaam: [Y.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [G.Y.], geboren op [...], nationaliteit onbepaald; [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [G.Y.], geboren op [...], nationaliteit onbepaald; [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [J.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, wapens-verweerwapen- gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 27.10.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 1 maand. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 23.04.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 16 maanden + 16 maanden. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 05.08.2023, op 01.07.2023 en op 22.08.2023 zich schuldig maakte aan diefstal bij Albert Heijn (melkpoeder), Parfumerie ICI Paris XL (parfum) en een opvouwbaar elektrische step. Het betrof hier de eerste zaak die aanhangig werd gemaakte. Zo bestaat het vonnis uit zes zaken waarin het telkens gaat over diefstallen bij winkels waaronder Colruyt NV, Inno NV, Lidl, Proxy Astrid en parfumerie ICI Paris XI. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op makkelijk geldgewin, waarbij geen respect werd getoond voor andermans eigendomsrechten. Winkeldiefstallen leiden tot aanzienlijke schade, enerzijds overeenkomstig de waarde van de goederen die zonder betalen worden weggenomen, anderzijds door de kosten die winkeliers dienen te maken om de diefstallen het hoofd te bieden.

Bij de diefstal van een step werd de eigenaar tevens in zijn of haar mobiliteit geraakt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar, hem ter kennis gebracht op 01.04.2022. Hij dient dit inreisverbod te respecteren.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 05.03.2026 gesproken door de terugkeerbegeleider en werd de administratieve toestand toegelicht. Uit het verslag van de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)

blijkt dat betrokkene al meermaals de ontvangst vragenlijst "hoorrecht" ondertekende maar nooit een ingevuld "hoorrecht" werd afgeleverd. Er werd aan betrokkene duidelijk gemaakt dat hij in 2022 werd geïdentificeerd door Marokkaanse autoriteiten en dat een terugkeer naar Marokko onvermijdelijk is. Hierop geeft hij aan om te overwegen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tot op heden werd er geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Frankrijk omdat zijn hele gezin en familie er zou verblijven. Betrokkene brengt verschillende documenten bij o.a. de Franse identiteitskaart van zijn broer, het huurcontract van zijn broer, een verklaring tot tenlastenneming door zijn broer en de inschrijving van de school waar hij studeerde tussen 2018 en 2020. Hij toont niet aan verblijfsrecht te hebben in Frankrijk. Bovendien zou betrokkene op 20.11.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd gekregen hebben door de Franse overheden. Het hebben van familieleden in een EU-lidstaat geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan steeds vanuit zijn land van herkomst trachten zijn administratieve situatie in Frankrijk te reguleren al dan niet op basis van zijn familieleden. Wanneer hij hierin slaagt, zal hij legaal kunnen terugkeren naar Frankrijk. Op 26.03.2026 werd de betrokkene op zijn eigen verzoek opnieuw gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ. Hij werd geïnformeerd dat er een vlucht naar Marokko voorzien is. De procedure tot verwijdering van het grondgebied werd hem toegelicht. Hij geeft aan niet te willen vertrekken naar Marokko. Betrokkene uit geen vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 01.02.2024 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliases nl. [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [G.Y.], geboren op [...], nationaliteit onbepaald; [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [G.Y.], geboren op [...], nationaliteit onbepaald; [G.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [J.Y.], geboren op [...], onderdaan van Marokko.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20.10.2023 alsook de herbevestigingen hiervan op 10.11.2023, 19.11.2023, 22.11.2023 en 10.12.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 01.04.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, wapens-verweerwapen- gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 27.10.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 1 maand. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 23.04.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 16 maanden + 16 maanden. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 05.08.2023, op 01.07.2023 en op 22.08.2023 zich schuldig maakte aan diefstal bij Albert Heijn (melkpoeder), Parfumerie ICI Paris XL (parfum) en een opvouwbaar elektrische step. Het betrof hier de eerste zaak die aanhangig werd gemaakte. Zo bestaat het vonnis uit zes zaken waarin het telkens gaat over diefstallen bij winkels waaronder Colruyt NV, Inno NV, Lidl, Proxy Astrid en parfumerie ICI Paris XI. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op makkelijk geldgewin, waarbij geen respect werd getoond voor andermans eigendomsrechten. Winkeldiefstallen leiden tot aanzienlijke schade, enerzijds overeenkomstig de waarde van de goederen die zonder betalen worden weggenomen, anderzijds door de kosten die winkeliers dienen te maken om de diefstallen het hoofd te bieden. Bij de diefstal van een step werd de eigenaar tevens in zijn of haar mobiliteit geraakt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

[...]

Deze beslissing – die in werkelijkheid bestaat uit drie beslissingen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) die in een akte zijn opgenomen – vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker wijst erop dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd, waardoor vaststaat dat zijn vordering een hoogdringende behandeling vereist.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet wordt betwist, is voldoende aangetoond en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Aan verzoeker werd op 09.04.2026 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met vasthouding met het oog op verwijdering.

[...]

Verzoeker heeft tussen 2018 en 2021 effectief en duurzaam in Frankrijk verbleven.

Tijdens dit verblijf heeft hij er een privé- en gezinsleven opgebouwd, waarbij zijn volledige familie zich in Frankrijk bevindt. Hij heeft geen enkele familiale of sociale binding meer in Marokko. Zijn sociale leven situeert zich uitsluitend in Frankrijk.

Verzoeker heeft gedurende meerdere jaren in Frankrijk verbleven, waar zijn volledige familie zich bevindt. Hij heeft er zijn sociaal netwerk opgebouwd. Dat blijkt zeer duidelijk uit de bijgebrachte stukken.

Er bestaat dus onmiskenbaar een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in Frankrijk in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Volgens vaste rechtspraak vereist artikel 8 EVRM een individuele en concrete belangenafweging, hetgeen in casu ontbreekt.

Onder meer in de zaken Boultif v. Switzerland en Üner v. Netherlands heeft EHRM geoordeeld dat een inmenging in het recht op privé- en gezinsleven gebaseerd moet zijn op een individuele beoordeling, waarbij een billijk evenwicht wordt nagestreefd tussen het algemeen belang en de rechten van de betrokkene, en waarbij wordt nagegaan of de maatregel proportioneel is gelet op de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker heeft geen familie, geen sociaal netwerk en geen reële banden meer met Marokko.

De bestreden beslissing voorziet in een verwijdering naar Marokko, hetgeen een ernstige inmenging vormt in het recht op het privé- en gezinsleven van verzoeker. Een verwijdering naar Marokko zou hem dus plaatsen in een situatie van sociaal isolement

Deze maatregel is disproportioneel, omdat verzoeker volledig wordt gescheiden van zijn familie in Frankrijk. Hij wordt teruggestuurd naar een land waarmee hij geen actuele banden meer heeft. Er wordt geen afweging gemaakt tussen de verschillende mogelijke bestemmingen van verwijdering.

Nochtans is het duidelijk dat een minder ingrijpende maatregel mogelijk is, namelijk men kan toestaan dat verzoeker zich begeeft naar Frankrijk, waar zijn familie- en privéleven zich bevindt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om te onderzoeken waar zijn effectieve familiale en sociale belangen zich situeren.

Er bestaat dus een reëel en minder ingrijpend alternatief voor detentie en gedwongen verwijdering.

Het dient benadrukt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet terdege rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van het familie- en privéleven van verzoeker noch met het duurzaam verblijf in Frankrijk.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privéleven.

In een arrest van 5 november 2021, nr. 263.382 stelt de RvV het volgende:

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt volgens de Raad vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Dit maakt dan ook dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Hierdoor heeft verzoeker voldoende aangetoond dat bovengenoemde beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bezorgt, waardoor verzoeker uiteraard belang heeft bij een schorsing en vernietiging van deze beslissing.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

DVZ dient aldus zijn onderzoek beter te doen en zijn standpunt beter te motiveren.

De verwerende partij heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

[...]

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen werden genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een paspoort met visum, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en omdat hij een inreisverbod niet respecteert. Hierbij worden nog nadere toelichtingen

verstrekt. Daarnaast wordt ook aangegeven waarom verzoeker geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig te vertrekken. Verweerder heeft verder nader uiteengezet waarom hij deze beslissing verenigbaar acht met de bepalingen van artikel 3 en 8 van het EVRM. Hij heeft voorts geduïd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens is gesteund op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en hierbij aangegeven dat hij een risico op onderduiken weerhoudt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Aangaande verzoekers grief dat verweerder zijn privé- en gezinsleven miskent, moet worden gediend dat geenszins blijkt dat hij enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België of, ruimer, binnen het Schengengrondgebied heeft. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij jaren geleden in Frankrijk heeft verbleven en toont aan dat hij een broer heeft die nog in dit land verblijft, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat hij met deze verwant, of met enig ander persoon, een gezin, in de zin van artikel 8 van het EVRM, vormt of dat enig aspect van zijn privéleven, dat effectief onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt, effectief in het gedrang komt. De Raad merkt hierbij op dat geenszins blijkt dat verzoeker de contacten met zijn broer – voor zover deze er al zijn – niet kan onderhouden vanuit het land waar hij legaal kan verblijven. Hij kan hiertoe gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen of zijn broer uitnodigen om hem te bezoeken. Verzoekers theoretische beschouwingen doen geen afbreuk aan deze concrete vaststellingen. Verzoekers betoog, dat wanneer verweerder hem zou overbrengen naar Frankrijk dit voor hem minder ingrijpend zou zijn, gaat voorbij aan het feit dat hij in dat land niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat het bestuur hem dus niet naar dat land mag terugleiden. Zijn loutere bewering dat nog andere verwanten in Frankrijk verblijven en dat hij in Marokko geen familie heeft wijzigt hier niets aan.

Er blijkt niet dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden of dat nadere overwegingen inzake deze verdragsbepaling in casu vereist zouden zijn.

3.3.2.3. Er blijkt tevens niet dat verweerder de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens niet deugdelijk zou hebben voorbereid of bepaalde relevante gegevens over het hoofd zou hebben gezien, zodat niet kan worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

3.3.2.4. De in voorliggende zaak geldende regelgeving is duidelijk en er wordt niet aangetoond dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist of consequent heeft toegepast, zodat niet kan worden besloten dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden.

3.3.2.5. Daar niet blijkt dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of gedane toezeggingen of beloften niet heeft gehonoreerd kan ook niet worden besloten tot een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. ALLISON,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

G. DE BOECK